

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: **M. B., MBA**, narozen „X“,
bytem „X“,
zastoupen JUDr. Petrem Doležalem, advokátem,
sídlem Mazovská 476, 181 00 Praha 8,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017, č. j. 193/DS/2017,
JID: 12308/2017/KUUK/Bla,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2017, č. j.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

193/DS/2017, JID: 12308/2017/KUUK/Bla, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „povinný subjekt“ nebo „magistrát“) ze dne 22. 12. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/65403/16/KruE, kterým byla odmítnuta žádost žalobce o poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“) ze dne 20. 9. 2016. Rozhodnutím povinného subjektu nebyly žalobci poskytnuty požadované informace týkající se řízení o přestupku vedeného pod č. j. MM/OPD/ODN/65403/16/KruE v podobě kopie spisu, a to z důvodu nemožnosti subsumpce žádosti pod režim informačního zákona. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobce nejprve podrobně zrekapituloval průběh správního řízení. Dále konstatoval, že ke dni podání žádosti o poskytnutí informací nebyl účastníkem řízení. V obecné rovině poukázal na dle jeho názoru chybnou praxi posuzování žádostí o informace ze správního spisu podle § 38 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, (dále jen „správní řád“) jako zvláštního zákona, jak jej má na mysli § 2 odst. 3 informačního zákona, když správní orgány vycházejí ze zavádějící právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 2 As 38/2007. Z této věty explicitně plyne, že užití informačního zákona na informace ze správních spisů vylučuje komplexní právní úprava institutu nahlížení do spisu v § 38 správního řádu. V daném rozhodnutí se však uvedený soud zabýval situací, kdy účastník řízení žádal o kompletní správní spis ve své věci a v tomto kontextu je nutné význam právní věty vykládat, tj. že informační zákon se dle pravidla obsaženého v § 2 odst. 3 neuplatní toliko tehdy, pokud účastník řízení ve své věci žádá o kompletní správní spis. V ostatních případech se podle žalobce informace ze správního spisu poskytují, ale jako na „neúčastníka“ se vedle omezení přístupu k informacím podle § 38 odst. 6 správního řádu uplatní další omezení práva na informace dle informačního zákona, zejména ochrana osobních údajů.
3. Žalobce také citoval § 2 odst. 4 správního řádu a odkázal na rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 11. 2016, č. j. MF-38509/2016/3901-6, jímž ministerstvo k odvolání přikázalo Magistrátu hlavního města Prahy obdobné informace po anonymizování poskytnout. Odůvodnění tohoto rozhodnutí rozsáhle citoval.
4. Závažnou procesní vadu rozhodnutí žalovaného vyvolávající jeho nezákonnost spatřoval v tom, že v něm bylo nepravdivě uvedeno, že žalobce ve stanovené lhůtě odvolání nedoplnil. K tomu popsal, že dne 9. 1. 2017 obdržel výzvu magistrátu k doplnění odvolacích důvodů ve lhůtě do 5 dnů, jelikož konec lhůty připadl na sobotu 14. 1. 2017, v souladu s § 40 odst. 1 písm. c) správního řádu bylo posledním dnem lhůty pondělí 16. 1. 2017. Doplnění odvolání doručil žalobce magistrátu dle časových razítek na jeho poštovní server e-mailem bez zaručeného elektronického podpisu dne 16. 1. 2017 v čase 23:58:48 hodin. Pokud žalobce obdržel dne 17. 1. 2017 e-mail magistrátu, že jeho e-mailová zpráva byla doručena elektronické podatelně v čase doručení 17. 1. 2017 7:11:10 hodin, jde toliko o datum, kdy si pracovník podatelny elektronickou zprávu přečetl (vyzvedl). Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. IV. ÚS 2446/11 (obdobně v nálezu sp. zn. IV. ÚS 2492/08 u podání faxového) uzavřel, že včasnost podání učiněného elektronickou formou bez zaručeného elektronického podpisu je třeba posuzovat na základě okamžiku doručení. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

elektronické zprávy příslušnému soudu na jeho poštovní server. Podáním doručeným magistrátu prostřednictvím datové schránky dne 20. 1. 2017 žalobce v souladu s § 37 odst. 4 správního řádu potvrdil své doplnění odvolání ze dne 16. 1. 2017. Přípis vyzývající žalobce k doplnění odvolání měl mít dle jeho názoru formu usnesení o určení lhůty k provedení úkonu, proti němuž je odvolání přípustné.

5. Žalobce předně namítal nicotnost rozhodnutí, a to pro obsahovou neurčitost, vnitřní rozporuplnost a nejednoznačnost způsobenou nejednoznačným spisovým značením magistrátu, jenž pro označení dokumentů ve spise různě používal kombinaci alfanumerických znaků MM/OPD/ODN/65403/16/KruE, MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE nebo MM/OPD/ODN/65403/2016, s rozdílným uvozením (číslo jednací, spisová značka, značka).
6. Dále žalobce namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spočívající v tom, že v něm absentuje údaj o lhůtě k doplnění odvolání, resp. jejím konci, i uvedení skutečnosti, že žalobce odvolání podal, byť dle magistrátu opožděně. Odůvodnění, že se tak pouze nestalo včas, nedostačuje.
7. Procesní vadu vyžadující vydání nového rozhodnutí spatřoval žalobce i v tom, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí chybně uvedl jako datum vyhotovení rozhodnutí magistrátu den 2. 11. 2016, stejné datum mylně uvedl i jako datum doručení rozhodnutí žalobci a v jednom případě jako datum doručení odvolání proti rozhodnutí nesprávně uvedl den 18. 11. 2016. Žalobce taková data neeviduje, zřejmě se jedná o 22. 12. 2016 a 6. 1. 2017. Institut opravy zřejmých nesprávností lze podle ustálené judikatury (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 58/2009, ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 1 As 112/2008, nebo ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 1 As 37/2007) použít pouze v případě zjevných omylů ohledně údajů dostatečně podložených zjištěními prokazujícími jejich správné znění, tento institut slouží pouze k odstraňování méně významných překlepů, zkomolenin, opravám dat, rodných čísel, početních či „technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Vady rozhodnutí nenaplnující podmínky § 70 správního řádu lze napravit pouze cestou řádných a mimořádných opravných prostředků. Uvedený institut je společný všem procesním řádům [správnímu řádu, zákonu č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, (dále jen „zákon o správě daní“), zákonu č. 280/2009 Sb., daňový řád, (dále jen „daňový řád“), zákonu č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o. s. ř.“) i zákonu č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], proto lze odkázat na judikaturu k § 54 odst. 4 s. ř. s. a k § 164 o. s. ř. (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2008, sp. zn. 4 Ads 125/2008, a ze dne 21. 2. 2007, sp. zn. 4 Ans 3/2006, a rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 31. 7. 1997, sp. zn. 2 Cdon 1571/96, ze dne 25. 5. 2000, sp. zn. 20 Cdo 1238/99). Závěrem právě odkazované judikatury odpovídá rovněž judikatura týkající se opravy zřejmých omylů a nesprávností podle § 56 zákona o správě daní a poplatků, viz zejména rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2010, sp. zn. 5 Afs 84/2009, ze dne 30. 7. 2012, sp. zn. 5 Afs 48/2011, ze dne 14. 2. 2008, sp. zn. 7 Afs 42/2007, a nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 237/02. Z uvedené judikatury lze podle žalobce dovodit, že k postupu dle § 70 správního řádu je možné se uchýlit pouze v případě výskytu méně závažné zjevné nesprávnosti, jejíž opravou nedojde ke změně vlastních skutkových zjištění či provedeného Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

právního hodnocení. Ačkoli jde pouze o „chybná data“, nelze institut opravy zřejmých nesprávností použít, když o správném datu lze s ohledem na nejednoznačné spisové značení toliko spekulovat, a uvedená procesní vada je napravitelná jen vydáním nového rozhodnutí.

8. Konečně žalobce namítal i nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Konkrétně vytýkal, že odůvodnění rozhodnutí žalovaného obsahuje pouze informaci, že žalovanému bylo magistrátem postoupeno odvolání, ale není zřejmé kdy, ani návrh výroku rozhodnutí či stanovisko magistrátu k podanému odvolání. Dále podle žalobce musí rozhodnutí odvolacího orgánu obsahovat stručný nástin prvoinstančního řízení včetně rozhodnutí, žalovaný sice uvedl, že přezkoumal na základě spisového materiálu celý postup povinného subjektu až po vydání rozhodnutí, nicméně fakticky se tak nestalo. Také je v rozhodnutí žalovaného uvedeno, že žalobce podal žádost o informace, avšak absentuje termín podání žádosti. Odvolací spis neobsahuje informace o přípisu magistrátu č. j. M/OPD/ODN/65403/2016/KruE, vyhotoveném dne 26. 9. 2016, o stížnosti žalobce vyhotovené dne 4. 11. 2016, o rozhodnutí žalovaného JID: 176429/2016/KUUK/Ne, č. j. 5292/DS/2016, vyhotoveném dne 23. 11. 2016. Důvody pro poskytnutí požadované informace vyjmenované žalobcem v odstavci V. stížnosti vyhotovené 4. 11. 2016 pak nezhodnotily správní orgány obou stupňů.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Žalovaný nejprve shrnul, že žádost o poskytnutí informace podal žalobce prostřednictvím datové schránky, jejím předmětem byla kompletní kopie spisové dokumentace. Magistrát rozhodnutím ze dne 22. 12. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/65403/16/KruE, doručeným žalobci dne 22. 12. 2016, žádost odmítl s odkazem na právní úpravu nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu, jenž je ve vztahu k informačnímu zákonu speciální právní úpravou, kterou je třeba aplikovat přednostně. Podle povinného subjektu může žalobce na základě aktuální judikatury Nejvyššího správního soudu uplatnit dle § 38 správního řádu právo na nahlížení do spisu, s nímž je spojeno i právo na pořízení výpisů, případně kopií spisu.
10. Za zásadní pro posouzení žádosti žalovaný pokládal ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu opakovaně považující § 38 správního řádu za speciální ustanovení ve vztahu k ustanovením „informačních“ zákonů, včetně informačního zákona č. 106/1999 Sb. V této souvislosti citoval rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, sp. zn. 7 Ans 18/2012. Způsob posuzování obsahu podání podle § 37 odst. 1 správního řádu je pro posouzení žádosti žalobce rovněž důležitý. Podle žalovaného je třeba závěry uvedeného rozhodnutí aplikovat i na případ, kdy žadatel o informaci není účastníkem správního řízení, jako v projednávaném případě, neboť § 38 správního řádu upravuje nahlížení do spisu i pro osoby, které nejsou účastníky řízení.
11. Žalovaný se ztotožnil se závěry povinného subjektu, že žádost žalobce nespadá pod režim informačního zákona. Žalovaný shrnul, že žádost žalobce, byť učiněná s odkazem na informační zákon, byla odmítnuta opodstatněně, když žalobce má možnost uplatnit právo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

na nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu a takto si kopii celého spisu nebo jeho části pořídit.

12. K námitce ohledně rozhodovací praxe odvolacích orgánů k povinnosti poskytnout požadované údaje, žalovaný uvedl, že rozhodl v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu.
13. K námitce týkající se odůvodnění odvolání žalovaný uvedl, že přestože vycházel z toho, že odvolání nebylo včas doplněno, s odvolacími důvody doplněného odvolání se ve svém rozhodnutí rovněž vypořádal.
14. Stran žalobcem namítaných případných formálních chyb (nejednoznačné spisové značení prvoinstančního orgánu, chyby v odůvodnění napadeného rozhodnutí a jeho nedostatečné odůvodnění) žalovaný oponoval, že nemohou mít vliv na správnost a zákonnost napadeného rozhodnutí.

Správní spis

15. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Žalobce žádostí o informace ze dne 20. 9. 2016 požádal o poskytnutí informací ve smyslu informačního zákona, a to kopie spisové dokumentace č. j. MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE v elektronické formě a její zaslání do datové schránky. Vyrozuměním ze dne 26. 9. 2016 povinný subjekt sdělil žalobci, že ve věci dopravního přestupku bylo zahájeno správní řízení, které dosud nebylo ukončeno. Proti tomuto způsobu vyřízení podal žalobce dne 7. 11. 2016 stížnost dle § 16a odst. 1 písm. b) informačního zákona. Žalovaný rozhodnutím ze dne 23. 11. 2016, č. j. 5292/DS/2016 shledal stížnost důvodnou a přikázal povinnému subjektu, aby žádost žalobce vyřídil ve lhůtě do 15 dnů ode dne doručení rozhodnutí postupem podle § 14 odst. 5 písm. d), případně podle § 15 odst. 1 informačního zákona. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2016, č. j. MM/OPD/ODN/65403/16/KruE, povinný subjekt podle § 15 odst. 1 v návaznosti na § 2 odst. 3 informačního zákona žádost žalobce o poskytnutí informací ze dne 20. 9. 2016 odmítl, s tím, že obsah žádosti nelze podřadit pod režim informačního zákona, lze například uplatnit právo na nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu a takto kopie pořídit. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce dne 9. 1. 2017 blanketní odvolání. Magistrát ho proto výzvou doručenou mu dne 9. 1. 2017 vyzval k doplnění důvodů odvolání ve lhůtě pěti dnů, které žalobce nevyhověl, neboť sice ve lhůtě doručil (16. 1. 2017) doplnění odvolání prostřednictvím elektronické pošty, avšak toto doplnění nebylo v žádné své části opatřeno zaručeným elektronickým podpisem, a ani následně v zákonem předvídané pětidenní lhůtě ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu je žalobce nepotvrdil řádně podepsaným identickým podáním. Dne 19. 1. 2017 vydal žalovaný žalobou napadené rozhodnutí.

Posouzení věci soudem

16. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., bez jednání, neboť žalobce i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
17. Napadené rozhodnutí soud přezkoumával podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s. ř. s. přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost. Takové nedostatky však nebyly v projednávané věci zjištěny.

18. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
19. K namítané nicotnosti rozhodnutí plynoucí z nejednoznačného spisového značení magistrátu spatřovaného v různém označení dokumentů ve spise prostřednictvím čísla jednacího, spisové značky a značky nutno zdůraznit, že podle ustálené judikatury správních soudů je nicotný takový správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami, že jej vůbec za rozhodnutí ani považovat nelze. Takovými vadami jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislusnost rozhodujícího správního orgánu, zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje, či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (k tomu srov. např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2005, sp. zn. 6 A 76/2001, publ. pod č. 793/2006 Sb. NSS, nebo rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2008, sp. zn. 8 Afs 78/2006, publ. pod č. 1629/2008 Sb. NSS, případně usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2013, sp. zn. 7 As 100/2010, publ. pod č. 2837/2013 Sb. NSS, veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz). Žádnou ze shora popsaných vad, ani jinou vadu srovnatelné závažnosti však rozhodnutí žalovaného nevykazuje. Námitku žalobce proto soud vyhodnotil jako nedůvodnou. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že spisové značení používané správními orgány ve spisovém materiálu, včetně žalobcem tvrzeného nejednoznačného užívání pojmů číslo jednací, spisová značka a značka, je naprosto standardní a vyhovující zákonným požadavkům.
20. Soud se posléze zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů žalobcem spatřovanou v absentujících údajích o podání doplnění odvolání, konci odvolací lhůty, datu postoupení odvolání magistrátem žalovanému, v chybějícím návrhu výroku rozhodnutí, stanovisku magistrátu k podanému odvolání, stručném nástinu prvoinstančního řízení včetně rozhodnutí, termínu podání žádosti o informace. Dále v této souvislosti žalobce namítal, že odvolací spis neobsahuje informace o připsu magistrátu ze dne 26. 9. 2016, stížnosti žalobce ze dne 4. 11. 2016, rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016 a že správní orgány obou stupňů nehodnotily důvody pro poskytnutí požadované informace vtělené do odstavce V. stížnosti žalobce ze dne 4. 11. 2016. Těmto námitkám soud nepřisvědčil. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Soud pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že toto vymezené obligatorní náležitosti obsahuje. Pokud jde o absenci shora jmenovaných žalobcem namítaných údajů, je třeba k tomu nejprve poznamenat, že ani případné neuvedení těchto skutečností v rozhodnutí bez dalšího nemá vliv na jeho přezkoumatelnost. Není pravdou, že rozhodnutí neobsahuje stručný nástin prvoinstančního řízení včetně rozhodnutí (viz odstavce 1 – 7 na straně 1 – 2 napadeného rozhodnutí), taktéž neodpovídá skutečnosti, že by správní orgány nehodnotily důvody pro poskytnutí požadované informace inkorporované do odstavce V. stížnosti žalobce ze dne 4. 11. 2016 (viz strany 2 - 3 rozhodnutí žalovaného a strany 1 - 3 rozhodnutí povinného subjektu). Údaje o podaném doplnění odvolání rozhodnutí žalovaného obsahovat nemůže, když toto „podání“ žalobcem v zákonem předvídané pětidenní lhůtě, a ani do doby vydání napadeného rozhodnutí žalovaným, jak rozvedeno výše, řádně potvrzeno (ve smyslu § 37 odst. 4 správního řádu) nebylo. Absence „informací“ o přípisu magistrátu ze dne 26. 9. 2016, o stížnosti žalobce ze dne 4. 11. 2016, o rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016 „v odvolacím spisu“, pakliže uvedenou nejasnou formulací měl žalobce na mysli zmínku v partii rekapitulující správní řízení v odůvodnění napadeného rozhodnutí, je logicky vysvětlitelná tím, že o nich pojednávalo chronologicky předcházející rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 11. 2016, č. j. 5292/DS/2016, zahrnuté ve spisovém materiálu [stručná rekapitulace tohoto předcházejícího postupu je zachycena i v odstavci 1 rozhodnutí magistrátu, přičemž správní řízení až do vydání rozhodnutí odvolacího orgánu představuje jeden celek (zásada jednotnosti), a proto je nutno stejně pohlížet i na rozhodnutí povinného subjektu a rozhodnutí žalovaného]. Soud tedy v tomto ohledu vyhodnotil napadené rozhodnutí jako přezkoumatelné.

21. Dále soud přistoupil k posouzení stěžejní žalobní námitky tkvící v mylném posouzení žádosti o poskytnutí informací dle informačního zákona jako žádosti o nahlížení do spisu podle § 38 správního řádu správními orgány s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 2 As 38/2007, (podle něhož aplikaci informačního zákona, ve smyslu § 2 odst. 3 tohoto předpisu, na poskytování informací ze správních spisů vylučuje komplexní právní úprava nahlížení do spisu obsažená v § 38 správního řádu) vedoucí k zamítnutí žádosti. Takový postup je podle žalobce správný za situace, kdy účastník řízení žádá o kopii kompletního správního spisu, což však není jeho případ, jako „neúčastníkovi“ řízení mu měly být informace (po uplatnění dalších omezení práva na informace plynoucích z informačního zákona, zejména po anonymizaci osobních údajů) poskytnuty.
22. Podle § 38 odst. 1 správního řádu *mají účastníci a jejich zástupci právo nahlížet do spisu, a to i v případě, že je rozhodnutí ve věci již v právní moci (§ 73). Podle odstavce 2 téhož ustanovení jiným osobám správní orgán umožní nahlédnout do spisu, prokáží-li právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě dalších dotčených osob anebo veřejný zájem.* Dle odstavce 4 téhož ustanovení *s právem nahlížet do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*
23. Dle § 2 odst. 3 informačního zákona *se zákon nevztahuje na poskytování informací o údajích vedených v centrální evidenci účtů a v navazujících evidencích, informací, které jsou předmětem průmyslového vlastnictví, a dalších informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytnutí informací.

24. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, *pokud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*

25. Nejvyšší správní soud se ke vztahu § 38 správního řádu a § 2 odst. 3 informačního zákona vyslovil ve svém rozsudku ze dne 13. 12. 2012, sp. zn. 7 Ans 18/2012, následovně: „*Otázkou, zda lze prostřednictvím zákona o svobodném přístupu k informacím nahlížet do správního spisu, se již Nejvyšší správní soud zabýval. V rozsudcích ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, a ze dne 27. 1. 2004, č. j. 5 A 158/2001-100, dostupné na www.nssoud.cz, dospěl k závěru, že nahlížení účastníka řízení do spisu podle ust. § 38 správního řádu je natolik komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací, že je nutno je aplikovat právě v případě, požaduje-li žadatel kompletní správní spis. V ust. § 38 správního řádu je upraven jak okruh osob, jimž takové právo svědčí (odst. 1, 2), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 4), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 5), postup ve zvláštních případech (odst. 3, podle něhož se postupuje, požádají-li o „nahlížení“ do spisu osoby nevidomé), i postup v situacích, kdy část spisu poskytnuta být nesmí (odst. 6). Rozhodnutí, jímž je vysloveno, že se nepovoluje nahlížet do správního spisu (odst. 5), je přezkoumatelné ve správním soudnictví (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2005, č. j. 5 A 12/2002-91, dostupný na www.nssoud.cz). Nahlížení do spisu je tedy zvláštním institutem vůči obecné úpravě poskytování informací, a proto se v tomto případě zákon o svobodném poskytování informací nepoužije, když podle jeho ust. § 2 odst. 3 se tento zákon mimo jiné nevztahuje na poskytování informací podle zvláštního právního předpisu.“ Lze shrnout, že § 38 správního řádu lze v obecné rovině podřadit pod pojem „zvláštní zákon“ ve smyslu § 2 odst. 3 informačního zákona. Nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu je přitom komplexně upraveným specifickým postupem poskytování informací.*

26. Z tohoto ovšem nutně neplyne, že by veškeré informace, které lze získat postupem podle § 38 správního řádu (tj. fakticky veškeré informace obsažené ve správním spise), byly vyňaty z režimu informačního zákona. Je totiž nutno rozlišovat poskytování blíže neurčeného (žadatelem nekonkretizovaného) okruhu informací a poskytování konkrétních informací specifikovaných v žádosti. Zatímco první kategorie spadá pod režim § 38 správního řádu, v druhém případě se postupuje dle informačního zákona. Toto rozlišování striktně dodržuje také ustálená judikatura Nejvyššího správního soudu (viz rozsudky ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. 5 As 3/2006, ze dne 13. 8. 2008, sp. zn. 2 As 38/2007, nebo ze dne 13. 12. 2012, sp. zn. 7 Ans 18/2012). Judikatura správních soudů pak vyloučila aplikaci informačního zákona v těch případech, kdy bylo žádáno zpřístupnění celého spisu (potažmo poskytnutí kopie spisu), neboť tento postup je komplexně upraven ve správním řádu. Poskytnutí kopie celého správního spisu přitom judikatura postavila naroveň nahlížení do spisu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2012, sp. zn. 7 Ans 18/2012). Nutno podotknout, že oproti dřívější právní úpravě, z níž některé citované rozsudky vycházely, byl tento závěr vysloven již k aktuální úpravě nahlížení do správního spisu dle § 38 správního řádu. Ten na rozdíl od dřívější úpravy výslovně stanoví, že nahlížení do spisu zahrnuje rovněž pořízení kopie spisu nebo jeho části.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

27. Uvedené rozlišování přiléhavě shrnuje rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2009, sp. zn. 1 As 51/2009: „Osoby, jež náleží do okruhu osob vymezených v ustanovení § 38 s. ř., mají nárok na v zásadě neomezený přístup do správního spisu, což ovšem nevylučuje obecné ústavní právo na přístup k informacím z tohoto spisu, které svědčí za podmínek upravených zákonem o svobodném přístupu k informacím každé fyzické či právnické osobě (§ 3 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím). Takovéto právo na informace ovšem může být, narozdíl od práva účastníka řízení či jiné oprávněné osoby podle § 38 s. ř., zcela nebo zčásti omezeno, a to z důvodů zákonem o svobodném přístupu k informacím vymezených. [...] Nespadá-li daná osoba pod definici podle § 38 s. ř., může žádat o informaci, jež je součástí správního spisu, podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Tímto postupem jí však bude poskytnuta jen taková informace ze správního spisu, o kterou osoba sama požádá. V tomto případě se tak neuplatní široce vymezené právo na přístup k celému správnímu spisu, které náleží jen účastníkům řízení, jejich zástupcům, případně jiným osobám, které prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod. Takovýto postup je plně v souladu s principem publicity veřejné správy, který dává všem občanům právní nárok na přístup k informacím kromě těch, jež jsou zákonem taxativně vyloučeny.“ Žádá-li tedy osoba o blíže neurčený okruh informací ze správního spisu (nahlédnutí do spisu, poskytnutí kopie spisu či části spisu bez specifikace konkrétních písemností), může tak činit pouze v režimu § 38 správního řádu a aplikace informačního zákona je na základě jeho § 2 odst. 3 vyloučena. Nesplní-li podmínky § 38 správního řádu, může žádat pouze o konkrétní informaci ze správního spisu, a to naopak čistě v režimu informačního zákona. Právo na informace ze správního spisu v režimu informačního zákona je tedy oproti úpravě obsažené v § 38 správního řádu omezeno tak, že lze žádat pouze konkrétní specifikované informace. K tomu, aby žadatel získal přístup k blíže neurčenému (zpravidla jemu zcela neznámému) okruhu informací obsažených ve správním spise, je tedy nutno splnit podmínky § 38 správního řádu.
28. V projednávané věci je tudíž důležitý rozsah žalobcem požadovaných informací uvedený v žádosti ze dne 20. 9. 2016, který neobsahuje konkrétní specifikaci informací ze správního spisu, které by žalobce požadoval, nýbrž z něj vyplývá jasný záměr zjistit blíže neurčený okruh informací ze správního spisu. Vzhledem k rozsahu této žádosti o informace proto správní orgány postupovaly správně, pokud konstatovaly možnost zjištění žalobcem požadovaných informací pouze prostřednictvím institutu nahlížení do spisu dle § 38 správního řádu. Správní orgány se nedopustily pochybení, když požadované informace žalobci v režimu informačního zákona neposkytly, předmětnou žádost podle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 2 odst. 3 informačního zákona odmítly a odkázaly jej na postup dle § 38 správního řádu.
29. Nad rámec uvedeného soud podotýká, že sám žalobce si protirečí, pokud ve své žádosti o informace ze dne 20. 9. 2016 požadoval „ve smyslu zákona č. 106/1999 Sb.“ poskytnutí „kopie spisové dokumentace č. j.: MM/OPD/ODN/65403/2016/KruE“, ačkoli v žalobě argumentuje, že komplexní úprava nahlížení do spisu obsažená v § 38 správního řádu užití informačního zákona na poskytnutí informací ze správního spisu v takovém případě vylučuje, a současně, v rozporu s formulací žádosti, nově účelově protichůdně uvádí, že o kompletní správní spis nežádal.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

30. K žalobcově argumentaci rozhodovací praxí jiných odvolacích správních orgánů s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu a rozhodnutí Ministerstva financí ze dne 22. 11. 2016, č. j. MF-38509/2016/3901-6, nelze přehlédnout, že tuto argumentaci nově uplatnil až v žalobě, ačkoliv mu nic nebránilo ji uplatnit již ve svém odvolání. Skutečnost, že by jiné správní orgány v jiných správních řízeních eventuálně postupovaly v rozporu s judikaturou správních soudů je pro projednávanou věc irelevantní a jeho námitka není důvodná.
31. K tvrzené závažné procesní vadě rozhodnutí žalovaného implikující jeho nezákonnost spočívající v nepravdivém uvedení, že žalobce odvolání ve stanovené lhůtě nedoplnil, soud uvádí, jak již výše konstatoval, že žalobce na výzvu k doplnění důvodů odvolání zákonem předvídaným způsobem nereagoval, když sice prostřednictvím elektronické pošty doručil doplnění odvolání ovšem bez zaručeného elektronického podpisu, které ani posléze zákonem předvídaným způsobem nedoplnil (§ 37 odst. 4 věta druhá správního řádu), tudíž žalovaný k takovému „podání“ v souladu se zákonem nepřihlížel a v odvolacím řízení vycházel správně toliko z blanketního odvolání žalobce. K související argumentaci žalobce, že výzva k doplnění odvolání měla mít formu usnesení, proti němuž je odvolání přípustné, a nikoli jen prostého připsu, nutno podotknout, že žalobce se mýlí, když podle § 76 odst. 1 správního řádu ve spojení s § 36 odst. 3 téhož předpisu je forma usnesení obligatorně předepsána, pokud tak zákon explicitně stanoví, což v daném případě nestanovil, a argumentace žalobce je tak lichá. Námitky žalobce v tomto směru tak soud vyhodnotil jako zcela nedůvodné.
32. Dále soud hodnotil námitku procesní vady způsobené chybami v datu vyhotovení rozhodnutí povinného subjektu, v datu jeho doručení žalobci a v datu doručení odvolání žalobce magistrátu, a to v odůvodnění rozhodnutí žalovaného v části rekapitulující průběh prvoinstančního správního řízení. Žalovaný skutečně namísto správného data vyhotovení rozhodnutí č. j. MM/OPD/ODN/65403/16/KruE, dne 22. 12. 2016, chybně uvedl datum 2. 11. 2016 (jak patrně i z porovnání se záhlavím, výrokem i prvním odstavcem odůvodnění, kde je údaj zachycen správně), namísto správného dne doručení uvedeného rozhodnutí žalobci dne 22. 12. 2016 uvedl opět nesprávné datum 2. 11. 2016 a konečně namísto správného dne doručení odvolání povinnému subjektu dne 6. 1. 2017 uvedl mylné datum 18. 11. 2016. Všechny tři chyby v datech lze podle názoru soudu typicky subsumovat pod pojem zřejmá nesprávnost a jejich opravu zjednat postupem dle § 70 správního řádu. Z ustálené judikatury, včetně rozhodnutí, na která žalobce odkazoval (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, sp. zn. 1 Afs 58/2009, ze dne 25. 2. 2009, sp. zn. 1 As 112/2008, nebo ze dne 26. 3. 2008, sp. zn. 1 As 37/2007), plyne závěr, že institut opravy zřejmých nesprávností slouží mj. právě k opravám dat, v posuzovaném případě opravou předmětných chyb evidentně nedojde ke změně vlastních skutkových zjištění či provedeného právního hodnocení, nota bene, když nesprávnosti se vyskytly v odůvodnění napadeného rozhodnutí v části rekapitulující průběh prvostupňového správního řízení, chyby jsou patrné na první pohled a správné údaje lze dovodit prostým srovnáním s dalšími částmi rozhodnutí, případně s obsahem správního spisu. Námitka žalobce je proto zcela nedůvodná.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

33. Vzhledem k výše uvedenému soud vyhodnotil žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 23. října 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.